

REGNBUENS VOGTERE

SKREVET AF
PETRI PHOENIQA

ILLUSTRERET AF LOUISE CLARK

REGNBUENS VOGTERE

En godnathistorie i fem dele

Skrevet af Petri Phoeniqa

Illustreret af Louise Clark

Alle rettigheder er forbeholdt forfatter og illustrator

Indtalt som lydbog af Helene Schiermer

Kapitel 1 – Kompasset

Der er nu noget ganske særligt ved at være vågen i en skov sent om aftenen, at kigge op i den uendelige stjernehimmel, og på månen der viser vej gennem mørket. Træerne, der står som en slags høje, tavse skovvogtere langs med stierne, mens vinden i træernes kroner hvisper om at her må man gerne være, men det skal være stille og uden at forstyrre skovens mange beboere. Om dagen tænker man måske ikke på det særlige ved hverken skov, himmel eller høje træer, men når mørket falder på, virker verden bare større, mere spændende, og også en smule magisk.

Ud ad en smal skovsti gik fire børn i en række bag hinanden. Deres lygter kastede lyskegler ind i det begyndende mørke foran dem. De kendte nærmest ikke hinanden. De var ankommet til sommerlejr fra fire forskellige verdener – eller i hvert fald fra fire meget forskellige steder i landet - og nu var de kommet i patrulje sammen. Regnbuepatruljen, stod der på det lille papir, de hver især havde fået udleveret ved aftensmaden. Det var sådan man gjorde på Ørnelejren: Første aften efter mad og lejrbrøl var det bare afsted på natløb med andre spejdere man ikke kendte i forvejen.

Forrest i gruppen gik Marley. Hun var 13 år og kom fra en lille ø ude vestpå, hvor hendes far var fisker og hendes mor lavede kunst af drivtømmer og glas der var slebet af hav og sand. For nyligt var kunstværkerne begyndt at sælge rigtig godt hos et galleri inde på fastlandet, så hendes mor havde fået travlt med at producere flere værker.

Marley tænkte at det nok også var derfor, at hendes forældre havde været så opsat på at hun skulle afsted på spejderlejr. De havde begge travlt, også i sommerferien, og ville derfor gerne have at hun skulle have nogle gode oplevelser med andre børn, og ikke bare sidde hjemme på øen og vente på dem. Marley havde altid vidst, i hvilken retning nord var. Hun kunne mærke det i kroppen, ligesom man kan mærke, når vejret er ved at skifte. Marley gik med store, rolige skridt og kiggede ikke ned, som de andre gjorde, men ud til siderne, som om hun afsøgte horisonten – selv om der ikke var nogen horisont at se mellem de tætte træer. Marley forsøgte at virke cool, men den tætte skov var bestemt ikke noget hun var vild med, hun foretrak det åbne, rolige hav hvor man havde overblik og ingen overraskelser.

Bag Marley gik Joachim. Han var 11 år og vokset op på landet, hvor der var flere kilometer til nærmeste nabo og endnu længere til bussen der kørte ind til byen. Ligesom Marley foretrak han at kunne se langt til alle sider og elskede at sidde på højen derhjemme og kigge ud over de bølgende marker og åen der snoede sig gennem landskabet. Han var fjerde generation, der dyrkede korn i det landskab, og kunne allerede køre en traktor som 8-årig. Han kendte hver en mark, eng og mose, men skov var noget andet. I Joachims hoved var skov noget mørkt og uforudsigeligt noget, der lugtede af rådne blade og hemmeligheder. Han holdt hårdt om sin lommelygte med begge hænder, som om den kunne beskytte ham hvis skovens hemmeligheder pludselig skulle komme farende frem af mørket.

Den tredje i rækken var Luca. Luca var 12 år og fra storbyen, og hun var den slags pige, der aldrig lod sig styre af andre og deres meninger. Hun kunne aldrig skjule hvad hun tænkte – det stod altid skrevet i ansigtet på hende. Lige nu stod der: Hvem har dog fundet på det her? Hun havde ladet sig overtale til at tage på spejderlejr af sin bedste veninde Maja, der så desværre var blevet syg og måtte melde afbud. Nu stod så Luca her i en skov i midten af ingenting med tre fremmede børn og et oldgammelt kompas, der blev ved med at snurre rundt, sikkert fordi Joachim holdt det forkert. Ingen af de fire børn havde kunne finde deres eget kompas i rygsækken, da de hurtigt skulle pakke til natløb, så en af de unge ledere på lejren, havde rakt dem hans eget. Luca havde allerede lagt mærke til ham under aftensmaden, fordi han mindede hende om hendes far, bare yngre. Hendes far kom fra Spanien og hun så ham meget sjældent, men lederen havde samme solbrune kulør som ham.

Bagerst listede Ea. Hun var en stille pige på 10 år. Hendes forældre arbejdede begge med naturbevarelse og allerede før de fik hende, var de flyttet ud midt i en stor skov. Ea havde allerede som femårig, lært at gå lydløst som en kat. Hun var den eneste af de fire, der ikke var urolig. Det var tydeligt at Ea var vant til skovens lyde og lugte, på alle tider af døgnet og i modsætning til de tre andre, nød hun tusmørket, der føltes som en tryk og velkendt dyne. Skoven var hendes hjemmebane, så hun havde glædet sig til natløb, men hun savnede sine søskende, en lillesøster og lillebror; som altid var med på eventyrene i skoven omkring deres hjem. Hun glædede sig til at fortælle dem om alt det hun ville opleve i løbet af lejren.

Ea gik og tænkte på alle de gode gemmesteder derhjemme, da Luca brød stilheden, "Altså hvor længe skal vi blive ved med at gå?" Ea havde helt glemt at se på kortet. "Vi burde allerede kunne se lyset fra den første post," sagde hun og stoppede op. Hun trak kortet de havde fået udleveret op af lommen og bredte det ud over sin underarm. "Vi har gået nordøst i et kvarter. Det kan da ikke passe."

"Kan der være noget galt med kompasset?" Spurgte Luca. Hun havde aldrig ejet et kompas, altså ikke før i går hvor hendes mor i al hast havde været ude at købe et. Luca anede ikke hvad halvdelen af det hun havde i sin rygsæk var, eller hvordan det fungerede. "Kan et kompas egentlig vise forkert retning, hvis det bliver holdt for tæt på en lommelygte - altså på grund af magnetisme eller sådan noget?" Lucas egen lommelygte havde hun for længst opgivet at bruge. Den gav nærmest ikke noget lys, selv med helt nye batterier. Det var vist noget billigt bras, hendes mor havde købt

"Det har jeg aldrig hørt men måske," sagde Joachim og blev flov. Var det virkelig ham der var skyld i at de måske var faret vild?

"Jeg tror det er magnetisme. Metallet fra batterierne forstyrrer sikkert den der pil indeni." Luca snuppede kompasset fra ham og holdt det fladt i sin åbne hånd, langt væk fra sin krop. Nålen snurrede rundt et øjeblik, faldt så til ro og pegede direkte mod nord. Det viste sig at nord var bag dem.

"Vi er gået sydvest hele tiden," sagde Marley stille. Nu ærgrede hun sig over at hun ikke havde sagt noget tidligere. Hun ville bare ikke have de andre skulle synes at hun var mærkelig, hvis hun bad dem om stole på hendes fornemmelser, frem for hvad kompasset fortalte.

"Hvor langt er vi gået forkert?" Spurgte Joachim.

"Langt nok til at vi ikke ved, hvor vi er på kortet," svarede Ea.

Der var et øjeblik med tavshed, hvor kun skovens lyde fyldte luften: en ugle et sted langt borte, vindens susen i trækronerne, et lille knæk af en kvist ingen af dem havde trådt på.

"Okay," sagde Luca. "Lad os vende om og gå tilbage – Det er jo ikke raketvidenskab."

"Det er skov," sagde Joachim. "Det kan faktisk være ret svært."

De vendte sig om for at gå tilbage, men stien de var kommet ad, var væk. Ikke gemt bag buske eller skjult af mørket, men decideret forsvundet, som om skoven havde rykket rundt på sig selv, mens de havde haft travlt med at se på kompasset.

De gik igennem underskoven i en time, eller hvad der føltes som en time – det var svært at sige, når alt var mørkt og virkede ens. Ea var sikker på at de mest af alt gik i cirkler, men hun havde ikke travlt med at komme tilbage til lejren. Skoven hjalp mod hjemveen. Luca brokkede sig højlydt over den dumme regel med at ingen måtte have telefoner eller ure med på lejren. "Hvad nu hvis børn farer rigtig vild? Hvordan finder man dem så igen, når man ikke kan ringe til dem?" De tre andre, der havde været spejdere siden de var små, kiggede kort på hinanden. De var mere vant til den slags, men begyndte alligevel også at blive lidt bekymrede.

Joachims lommelygte begyndte at flimre og han daskede til den, som for at opfordre batterierne til at holde bare lidt længere. Marley prøvede at tegne deres rute ind på kortet, selvom hun efterhånden var usikker på, om kortet sagde noget som helst om, hvor de befandt sig. Hun var alligevel bedst til at finde vej på havet. Det havde hendes far lært hende, for han havde elsket havet lige siden han som barn havde været søspejder.

De stod lidt og snakkede om hvad der var smartest at gøre nu, da de fik øje på et svagt lysskær længere inde i skoven. "Det må være en af posterne på løbet," udbrød Joachim, der virkelig gerne ville være færdig med "skov-eventyret", og satte kurs mod redningen. De andre fulgte lettede efter ham.

"Jeg tror det er en hytte, der ligger derovre," sagde Marley. "Der er ikke en hytte tegnet ind på kortet," konstaterede Ea og lyste ned på kortet endnu engang.

"Vi bør gå derhen alligevel," sagde Joachim og var allerede på vej i retning af lyset. Tanken om at der måske var ledere inde i hytten, der kunne følge dem tilbage til lejren, gjorde ham mere modig. Luca der sjældent var bange for noget, men forberedt på lidt af hvert, var enig. "Maja, min veninde har fortalt om den her slags løb, hvor nogen klæder sig ud og gemmer sig og sådan noget. Det er sikkert det samme her. Om lidt kommer der garanteret nogen og forskrækker os."

Hytten var lille og lidt faldefærdig, med et tag af overgroet mos så det lignede en bakke, som et hus havde klemmt sig ind under. Murene var af sten, stablet op uden cement, og gav en følelse af at den her hytte var meget ældre end noget de nogensinde havde set. I vinduet kunne de se flammerne fra nogle tændte stearinlys, og op fra skorstenen steg en tynd søjle af røg.

De kiggede på hinanden, Luca gik frem og bankede på den lave dør. Fire små bank.

Der var intet svar.

Så bankede hun igen, en anelse hårdere.

Døren åbnede indad og en gammel kvinde stod i døråbningen. Hun var lille og hvidhåret og havde et venligt ansigt. Joachim syntes at hun lignede hans farmor. Hun så på dem alle fire, en ad gangen, som om hun genkendte dem, selvom ingen af dem havde mødt hende før. De nåede hver især at tænke at ingen af lederne kunne klæde sig så godt ud som gammel dame, inden hun udbrød:

"Der er I jo. Kom ind, børn. Jeg har ventet på jer." Den lille patrulje kiggede på hinanden og så på damen. Ea trådte først ind i hytten. Hvis nogen bor i skoven, må de være til at stole på, tænkte hun.

Den gamle dame der boede i hytten, hed Siri. Bare Siri. Hun sagde det på en måde, som om de burde kende hende. Som om hun var den eneste i verden med det navn. Luca tænkte igen på sin mobil, og overvejede om hun skulle prøve at forklare Siri at alle med en Iphone kendte til Siri, men droppede det. Den her Siri virkede slet ikke til at eje en mobiltelefon, men måske hun havde en gammeldags telefon med ledning i væggen, som de kunne låne?

Hytten var meget større indefra end den så ud udefra. Eller i hvert fald virkede den sådan. Der var bogreoler fra gulv til loft, urter i små buketter og tørrede svampe som hang ned fra loftet. Der var stakke med gamle breve, og masser af åbne bøger lå rundt omkring sammen med et virvar af tegneredskaber, potteplanter og halvfærdige snitteprojekter der lignede forskellige små dyr. Et bord med fire stole stod i midten af rummet. På bordet stod en tekande, fire kopper og en skål med æbler.

"Tag plads her ved bordet," sagde Siri og smilede.

De satte sig lidt afventende og Luca begyndte at forklare: "Altså vi er faret vild og har brug for en telefon og måske nogle nye batterier til Joachims lommelygte og..." "Min lommelygte har genopladelige batterier, så..." – tilføjede Joachim

"Vil I have te?" afbrød den gamle dame bare.

"Ja tak," sagde Ea og Marley på én gang.

"Hvor er vi egentlig?" spurgte Luca.

"I er i min hytte," svarede Siri.

"Ja, men altså – hvor på kortet her er vi?" Ea havde lagt kortet frem på bordet og pegede ned på det. "Vi var på natløb med vores spejderlejr og gik forkert og..."

"I gik helt rigtigt," afbrød Siri og satte sig i en gammel lænestol ved ildstedet. "I vidste det bare ikke endnu."

Hun foldede hænderne foran sig og kiggede på dem alle fire igen.

"I er kommet her, fordi jeg har brug for hjælp," sagde hun. "Og fordi I er de helt rigtige til at hjælpe mig."

De kiggede alle fire undrende på hinanden og Luca udbrød:

"Vi er spejdere, eller de tre der er spejdere og vi kender ikke engang hinanden. Vi er ude på et natløb. Vi er altså ikke specielle eller noget."

"Nej," sagde Siri. "Sådan begynder det altid."

"Har I nogensinde set en regnbue?" Spurgte hun, og så nikkede de alle fire. Så ved I også at den kommer frem når det regner. Jeg har min egen regnbue forstår I?" Sagde hun og så på børnene. Ingen af dem forstod hvordan man kunne have sin egen regnbue, men de sagde ikke noget.

Siri forklarede dem om regnbuen, ikke den de plejede at se på himlen efter et ordentligt regnskyl, men en mere fast regnbue, som en bro man rigtigt kunne gå på.

”Ligesom Bifrost, som Heimdal vogter?” Spurgte Ea, der ofte havde læst om de nordiske guder og den magiske regnbue, for sine søskende hjemme i skoven. ”Ja – meget som Bifrost!” Svarede Siri og fortsatte: ”Min, eller min søsters og min, har dog kun fire farver, blå, lilla, rød og gul. Jeg bor i den ene ende af regnbuen og hun bor i den anden. Det er sådan vi kan besøge hinanden - ved at gå over regnbuen.”

”Er det her en del af natløbet?” Spurgte Luca og så mistroisk på Siri, som helt ignorerede spørgsmålet og fortsatte: ”Min søster og jeg plejer at besøge hinanden én gang om måneden, men sidst da hun skulle besøge mig, så kom hun ikke og jeg ventede i flere dage.” Siri forklarede hvordan hun til sidst var gået ud i skoven til den lysning hvor regnbuen ender. Luca afbrød og spurgte til krukken med guld, men Siri rystede bare på hovedet ad hende og fortsatte. Hun fortalte at hun var gået ud til lysningen og havde set at de fire regnbuekrystaller, som plejede at ligge på en træstub midt i lysningen, var forsvundet. ”Årh ikke igen tænkte jeg så, det kan I nok forstå ikke sandt?” spurgte Siri, som om det var det mest naturlige i verden. Men den lille patrulje sad bare og stirrede på hende og glemte helt at drikke deres te.

”Men jeg er jo for længst blevet for gammel til de løjer som naturens drillepinde kan finde på, så nu må I fire hente mine regnbuekrystaller hjem, så min søster og jeg igen kan besøge hinanden. Jeg begynder at savne hende!” Selvom både Luca og Joachim protesterede, fortsatte Siri med at forklare. ”I kender jo nok til både drillenisser og alfer og vandnymfer og den slags?” De rystede alle på hovedet, dog så Ea mere og mere begejstret ud jo mere Siri talte. ”De plejer kun at drille hinanden, men en gang i mellem, ja så driller de altså mig!” Hun forklarede hvordan de før havde gemt hendes regnbuekrystaller, og at uden dem – ingen regnbue. ”Det er jo fra dem at regnbuestrålerne udspringer.”

”De magiske lømler har sendt mig et frækt brev, hvor de kræver at jeg klarer fire prøvelser, eller sender nogen der vil gøre det for mig. Ellers beholder de mine krystaller og bruger dem som lysshow til deres troldediskotek. Jeg aner ikke hvad det betyder, men det er sikkert noget slemt, så det er godt, I endelig er her.”

Den gamle dame forklarede dem at de nok skulle blive sendt afsted med god hjælp fra hende. ”Du er jo så høj!” Sagde hun og pegede på Marley. ”Kan du ikke række mig de fire træfigurer op fra den hylde der?”

Hun pegede på hylden over ildstedet. Marley rejste sig for at hjælpe, selvom hun var noget forvirret over hele situationen. "Og tag også den rulle snor fra hylden ved siden af, og saksen også, så er du sød." Siri forklarede at hun jo ikke havde vidst at de ville komme præcis i dag, så hun havde ikke haft alt klar. Marley rakte figurer, snor og saks til Siri.

"Det her er Sapi – en ugle som kan hjælpe jer med prøvelser, hvor man virkelig skal bruge hovedet. Hun husker godt og flyver stille." Den gamle dame klippede et stykke snor, stak det gennem træfiguren og bandt enderne sammen med en knude. "Den er til dig," sagde hun og rakte den mod Ea, der straks rejste sig for at tage imod figuren. "Man kan jo ikke tage ud på en magisk færd uden en magisk amulet." Ea hang instinktivt ugle-amuletten om halsen, og Siri nikkede anerkendende til hende.

Nu viste hun dem en lille træfigur der forestillede en ræv. Også den fik en snor i, og Siri forklarede at rævens navn var Calli. "Ham her er en snedig fyr, der altid finder smutveje og smarte løsninger. Han er til dig." Luca rejste sig fra sin stol og gik hen for at tage imod ræve-amuletten. "Det er stadig natløbet ikke?" spurgte hun, men Siri smilede bare og fortsatte med at sætte snore i de to sidste træfigurer. Den ene var en sød lille odder ved navn Cura, som Marley syntes så meget livagtig ud. Den var fleksibel forklarede Siri. "En odder trives lige så godt på land som i vand. Han vil hjælpe jer, hvis det bliver svært at prøve noget nyt." Marley hang Cura om halsen og nu var det blevet Joachims tur. "Det helt rigtige til dig er en hare. Den er hurtig og vagtsom. Leicu her skal nok opdage hvis der er drillesyge nisser eller andet i nærheden."

Nu stod alle fire børn omkring Siris lænestol med hver sin amulet om halsen. Varmen fra ildstedet hjalp ikke ligefrem på deres træthed, og det var efterhånden godt ud på natten da den gamle dame gav dem besked på at få lidt søvn, inden de skulle afsted efter hendes regnbuekrystaller. "I morgen når I vågner, så skal I finde det store egetræ hvor de frække skovfeer har gemt min blå krystal. I behøver hverken kort eller kompas, da dyrene nok skal vise vej - Godnat." Mere sagde hun ikke men rejste sig brat fra stolen, gik ind i et lille værelse og lukkede døren efter sig.

Der blev stille i hyttens lille stue. "Måske burde vi faktisk sove lidt," foreslog Joachim. "Jeg kan godt sidde og holde vagt i lænestolen, hvis nu der er noget lusket ved alt det her." De tre andre nikkede søvnigt til ham, tog et tæppe hver og lagde sig på gulvet. De sagde godnat til hinanden og lige inden Luca faldt i søvn, kunne man høre hende stille sige: "Jeg tror altså stadig at det er en del af natløbet."

Kapitel 2 – Den Blå Krystal

Næste morgen vågnede den lille patrulje til duften af varmt brød. Der var dug på vinduesruderne og udenfor kunne de høre fuglesang. Tågen hang tæt om hytten.

Siri var ingen steder at se, men Marley, Joachim, Ea og Luca var så sultne at de bare spiste morgenmaden der stod fremme uden hende. ”Hun er sikkert udenfor et øjeblik,” foreslog Luca og satte tænderne i en marmelademad. ”Det kan godt være at hendes historier er lidt gakkede, men hun er virkelig god til at bage” De andre kiggede på hende og alle fire brød ud i grin. De ventede på Siri et stykke tid, men besluttede at tage af sted uden at sige farvel.

Udenfor var tågen lettet, og fuglene sang stadig lystigt. ”De har sikkert allerede ringet til mine forældre og fortalt at jeg er blevet væk i skoven i nat,” sagde Joachim bekymret. ”Vi kan garanteret nemt finde tilbage til lejren nu hvor det er dagslys.” – Det var Marley der prøvede at lyde optimistisk.

”Jeg tror altså stadig...” sagde Luca,

”...at det her er natløbet” fortsatte Marley og Joachim i munden på hinanden. De grinede igen, samlede deres ting og forlod den gamle dames hus. ”Var det forkert af os at beholde de her amuletter?” spurgte Ea, da de var gået ud ad en skovsti et stykke tid. ”Hun sagde at de var til os” mindede Marley dem om. Ea holdt rundt om den lille træfigur hun havde om halsen. ”Sapi!” sagde hun, da hun kom i tanke om at hver af figurerne havde et navn. I samme øjeblik hun havde sagt uglens navn, fløj en kridhvid og meget ægte ugle direkte ud af halskæden og kredsede et par gange rundt om de fire børn, før den landede på hendes skulder. De stod alle sammen som forstenede.

”Er du ok?” spurgte Luca, og så på Ea, der nikkede og tog en dyb indånding, mens hun kiggede op på ugle, der sad på hendes skulder og pudsede sine fjer. ”Jeg sagde bare dens navn, og så kom den flyvende ud. Hvad nu hvis alt det Siri fortalte os i går er virkeligt? Hendes søster, regnbuen, krystallerne og alt det? Hvis hun faktisk *har* brug for vores hjælp? Vi *er* jo spejdere!” Ea så rundt på de andre.

Hun virkede ret overbevisende, som hun stod der og talte til resten af patruljen, med en ugle på den ene skulder.

"Der er noget vi slet ikke har tænkt over," udbrød Marley pludselig, mens de fire stod og talte om hvad de nu skulle gøre. Sapi sad roligt på Eas skulder, som om den lille ugle aldrig havde lavet andet. Marley fortsatte ophidset, som om hun lige havde opdaget noget helt ekstraordinært – "Altså vi fire trak jo det samme patruljenavn, det er derfor vi er her nu, og vi hedder..."

"REGNBUEPATRULJEN!" sagde de fire i kor og Sapi stemte i, med et stille "U-uh".

"Det kan da ikke være tilfældigt, vel!?" spurgte Marley de andre. "Jeg må nok indrømme at jeg ikke længere er så sikker på, at det her stadig er natløbet" tilføjede Luca, og de havde nok allesammen grinet igen, hvis ikke det var fordi at stemningen var lidt for anspændt.

"Skal vi teste de andre amuletter så?" Spurgte Joachim og prøvede at virke modig, men inderst inde var han bare glad for at hans amulet forestillede en hare, for det var jo ikke ligefrem et skræmmende dyr. Marley tog en dyb indånding og sagde med klar stemme: "Cura!", men der skete ikke noget. Hun så undrende på Ea, "gjorde du noget andet end at sige navnet?" "Nej det tror jeg ikke. Vent jo! Jeg holdt rundt om selve uglefiguren, mens jeg sagde Sapi, sådan her." Hun holdt om amuletten og sagde igen uglens navn. Staks fløj Sapi op i luften, cirklede en enkelt gang og fløj direkte tilbage i den lille træfigur.

"Ej hvor er det sindssygt det her" sagde Luca højt og begejstret. "Prøv lige igen Marley!" Marley tog et fast tag i den lille odder af træ og sagde igen klart: "Cura!" og med det samme sprang en lille slank og brun odder ud af amuletten og ned på jorden, hvor den landede så adræt som en kat. Den lille blanke odder vendte sig mod Marley og stillede sig op på de bageste ben med forbenene strakt op mod hende. "Jeg tror den vil op til dig, ligesom en baby" sagde Ea, og straks vendte Cura sig mod Ea med en fornærmet mine, som om den bestemt ikke ville sammenlignes med en baby. Det fik alle børnene til at smile, og Marley strakte sig ned mod Cura, og tog odderen i favnen. Det var tydeligt at Cura kunne forstå hvad børnene sagde, da den lagde sig til rette i Marleys arme og lå der og så på børnene tale videre om hvad der nu skulle ske.

"Jeg synes også vi skal prøve med alle amuletterne" sagde Luca, og Joachim nikkede. Han følte sig mere modig sammen med de tre piger han lige havde mødt, end han gjorde derhjemme med vennerne. "Jeg vil gerne være den næste," sagde han og tog fat rundt om sin hare-amulet.

"Men hvad nu hvis dyrene kommer op at slås eller ikke kan lide hinanden?" Sagde Ea inden Joachim kunne nå at sige harens navn. "Altså Sapi kan let flyve væk, men en odder og en hare kan jo blive bange for en ræv. Hvad nu hvis Calli vil jage dem?" Cura så rundt på børnene igen og det så næsten ud som om den lille odder smilede.

"Jeg tror Calli er en god ræv! Bare fordi ræve har skarpe tænder og alt det der, kan de altså godt være vildt søde!" Luca ville gerne forsvare sin nye dyreven, selvom hun endnu ikke havde mødt den og Joachim nikkede igen. "Lad os tage chancen! "Hvis ugler og oddere kan forstå mennesker, så kan ræve også lade være med at jage andre dyr... tror jeg." Han tøvede lidt til sidst, mens han stod et øjeblik med lukkede øjne, og prøvede at tage sig sammen til det næste der skulle ske: "Leicu!" sagde han med en stemme der var overraskende kraftig og ud af amuletten om hans hals, sprang den flotteste store hare, der ligesom Cura landede på jorden foran børnene, som om den aldrig havde gjort andet.

Joachim smilede til Haren og sagde "Goddag Leicu." Han kunne godt høre at det lød lidt for formelt til situationen og kom til at grine af sig selv. Leicu lagde hovedet på skrå og stampede lidt i jorden. Det måtte være sådan, harer hilser, tænkte Joachim der kun havde set harer på afstand. De plejede jo at være ret sky, når han så dem på markerne derhjemme. Som lille havde han altid prøvet at komme tæt på for at æde dem, men det var af gode grunde aldrig lykkedes.

Alles øjne var nu på Luca. Hun tøvede ikke et øjeblik, men udbrød "Calli!" og flyttede hurtigt sin hånd fra amuletten, da en stor rød ræv sprang ud foran dem. Alle holdt vejret et øjeblik, men Calli og Leicu bukkede bare for hinanden og Cura løftede dovent en lille odderpote og nærmest vinkede til de to på jorden. "De kender helt sikkert hinanden", konstaterede Ea lettet og holdt om sin amulet: "Sapi!"

Nu var de fuldtallige. Regnbuepatruljen var i løbet af få minutter vokset til dobbelt størrelse og børnene var enige om at selvom det var det mest mærkværdige de nogensinde havde oplevet, så ville de fortsætte den mission de nu var på.

”Jeg glæder mig helt vildt til at fortælle Maja om det her,” sagde Luca da de havde gået lidt ned ad skovstien. ”Hun sagde at man får de bedste oplevelser og minder på sommerlejren, men jeg tvivler på at hun har oplevet noget som det her!” Ea der gik foran var enig. Hun var i modsætning til Luca vant til skov og udendørsliv, men det her overgik på alle måder de fantasilege hun og hendes søskende plejede at være optaget af derhjemme.

Sapi sad på hendes ene skulder og stirrede lige frem ad stien, som om hun holdt øje med det hele. De var begyndt at gå i denne retning fordi ugle var begyndt at flakse den vej og så var alle andre fulgt med. Så landede Sapi bare på Eas skulder igen og sammen ledte de resten af flokken gennem den tætte skov.

”Siri sagde i går at vi skulle finde det store egetræ for at få fat i den blå regnbuekrystal,” sagde Ea. ”Jeps og det er skovfeer der har taget krystallen. Gad vide hvordan vi får dem til at aflevere den igen?” Spurgte Luca.

Det skulle hun snart få svar på, for kort tid efter stod de foran det mægtigste egetræ de nogensinde havde set. Træet havde en bred stamme, men allerede halvanden meter fra jorden bredte der sig en kæmpe trækrone ud til alle sider.

Ea tænkte at hvis der ikke lige havde boet nogle magiske væsener her, så havde det været det mest perfekte klatretræ. Hun blev revet ud af sine tanker da en lille stemme højt oppe fra råbte: ”Hvad vil I?” og Ea var sikker på at hun også kunne høre nogen fnise rundt om i træet. ”Vi kommer for at hente den blå regnbuekrystal” sagde hun, med en tydelig storesøsterstemme. ”Det kender vi slet ikke noget til” svarede stemmen oppefra og nu var det helt tydeligt at der blev grinet rundt om i træet. Luca mistede tålmodigheden og trådte et skridt frem:

”I skal stoppe med det der og aflevere lige nu!” Luca hadede når nogen grinede af hende i skolen, så det var svært ikke at blive stiktosset. Ea vendte sig mod hende og signalerede med hånden at hun lille skulle dæmpe sig lidt. Der var jo ingen grund til at gøre skovfeerne sure, for det her var jo bare én af fire steder de skulle klare at få fingre i en stjålet krystal og at gøre sig uvenner med de her feer, ville nok ikke være en god strategi, tænkte hun.

”Kom lige herved, så vi kan se hinanden og snakke om det,” sagde Ea og stod ventende med en vagtsom ugle på sin skulder. ”Jeg vil rigtig gerne høre hvorfor I har taget krystallen med hertil.

Hvad skal I med den?" Det puslede i træet og bladene raslede mange steder. Der blev hvisket rundt om i trækronen. Ea stod bare og ventede roligt mens Luca måtte bide sig i tungen for ikke at råbe igen. Efter et minuts tid blev der stille, og ud mellem egetræets grene fløj en lille fe mod dem. Hun skinnede i solen og havde nærmest en aura af lys i forskellige farver omkring sig. Hendes hår var rødbrunt og hun havde øjne med fuldstændig samme farve som nyudsprungne blade fra det træ hun boede i.

Mens hun hang der og svævede i luften foran dem, lagde hun armene over kors og sagde lidt henkastet: "Okay vi har krystallen, men vi giver den ikke bare fra os at I ved det!" "Må jeg spørge hvad I skal bruge den til?" ville Ea vide. Feen kneb sine øjne sammen og studerede Ea, som om hun var den eneste interessante i flokken. Hun ænsede ikke engang de fire magiske dyr som alle havde deres øjne på hende. "Vi elsker musik okay?" sagde den lille skovfe. "Vi spiller musik på den" "Og danser" lød det oppe fra træet. "Vi elsker også musik – *ikk´?*" spurgte Ea og kiggede rundt på sin lille flok. Joachim, Marley og Luca nikkede ivrigt og Joachim prøvede at virke ekstra overbevisende ved at spille lidt luftguitar. "Må vi høre jeres musik? Ea så på den lille fe med det mest tillidsfulde smil hun kunne mønstre.

"Hvad hedder du?" spurgte feen. "Jeg hedder Ea og mine venner her er Luca, Joachim og Marley. Dyrene vi er sammen med hedder" Hun nåede ikke at sige mere før den lille skovfe afbrød hende og sagde: "Jeg kender godt de fire der!" Hun pegede på dyrene og blinkede til dem. Ræven Calli rystede opgivende på hovedet, som for at sige at skovfeen var en uforbederlig drillepind.

"I må gerne høre vores musik, men kun fordi hende der har det samme hår som mig," sagde hun og fløj op mellem bladene. Hun havde peget på Luca og hendes dreadlocks med perler i forskellige farver. Luca smilede for sig selv. Det var ret sejt at hendes hår, som plejede at give hende mange skulende blikke, nu var en hjælp på deres mission om at skaffe den blå regnbuekrystal tilbage til Siri og hendes søster.

Lidt efter kom feen tilbage og denne gang havde hun en masse andre skovfeer med sig. Flere af dem holdt et klæde mellem dem, som de bar noget tungt i. De landede lidt fra børnene og slap deres tag i klædet, og straks kunne man se den smukkeste turkisblå krystal komme til syne. Solen skinnede gennem skovens blade og strålerne ramte krystallen der skinnede rundt på træerne hvor de stod, lidt ligesom som en diskokugle bare meget mere magisk.

Tre af skovfeerne glattede klædet under krystallen ud, og satte sig rundt om den. Skovfeen med dreadlocks, som holdt øje med det hele, fløj hen til Ea og sagde: "Hvis vi skal spille for jer, så skal I også danse med os!" "Selvfølgelig," svarede Ea og Marley i munden på hinanden. De elskede begge at danse, Ea med sine søskende i skoven, og Marley derhjemme i morens atelier. Joachim og Luca derimod sukkede dybt og så længe ned i jorden.

Marley puffede til dem med sin albue og hviskede: "Vi må altså lige samarbejde her og gøre det de ber' om, ellers får vi svært ved at få dem til at give os krystallen!"

De tre feer som sad rundt om stenen, klappede på den med deres hænder, og der kom forskellige lyde fra de forskellige steder på den. Det lød fantastisk syntes feerne selv. "I kan godt danse vildere end det der," kunne man høre feerne råbe.

I starten synes Joachim at det var noget af det værste han nogensinde havde skulle gøre, ikke engang dengang han på et spejderløb ved et uheld, havde slugt noget mosevand, der smagte som rådne kartofler lugter, var værre end det her. Luca var heller ikke vild med danseriet "det er Så pinligt det her" hviskede hun næsten lydløst mens hun bevægede sig til musikken.

"Og nu skal I holde i hånd og danse rundt i ring" råbte skovfeerne til dem hen over musikken, der spillede hurtigere og hurtigere og kraftigere og kraftigere. Feerne grinede og det var tydeligt at de nød at drille børnene. Marley der var vant til at danse fjollet derhjemme, fjollede bare endnu mere, så det skulle føles lidt lettere for Luca og Joachim, og efter lidt tid overgav de sig begge til at danse vildt skørt i skoven.

Musikken stoppede efter nogle minutter og børnene fra regnbuepatruljen dejsede om i skovbunden. De gispede efter vejret, både fordi de var forpustede, men også fordi de skraldgrinede. Den ene skovfe fløj hen til dem, stod nærmest stille i luften, som en kolibri og sagde så: "I har klaret den ene del af vores prøvelse. Hvis I klarer den anden, så får I lov at tage den blå krystal med jer." De fire børn satte sig hurtigt op og dyrene som havde stået lidt længere væk, kom over og satte sig ved dem. "Mener du det?" Spurgte Ea, og feen nikkede. "I elsker faktisk musik, og derfor får I lov at gå videre til den anden del af prøvelsen." "Tusind tak" sagde Ea, og Sapi udstødte et lille taknemmeligt Uh-uh.

Nu forklarede skovfeen dem om den anden del af deres prøvelse. Skovfeerne kunne slet ikke leve uden musik og sang og dans, og blev i så dårligt humør når der var stille omkring dem.

”Hvis I skal have krystallen med, så skal I lade musikken blive her, ellers har vi ingen aftale!”

Børnene der lige havde grinet højt, blev stille igen. De tænkte så det knagede, og efter lidt tid sagde Joachim stille til de andre ”Kom med. Jeg ved hvad vi gør!” De andre rejste sig og fulgte med ham et stykke ned ad stien. De firbenede dyr luntede efter dem og Sapi fløj sløvt mellem de høje træer. Da de var kommet så langt væk fra det store egetræ, at skovfeerne helt sikkert ikke kunne høre dem, forklarede Joachim de andre om sin plan.

”Feerne tror at det er *krystallen* der laver musikken, men det er jo egentlig dem selv! De har bare brug for musikinstrumenter og måske noget der kan skinne ligesom krystallen.” De tre andre børn nikkede mens Joachim talte, og han mærkede en varm følelse indefra. Det var ikke så tit at andre virkelig lyttede til hans meninger, så det gav ham mere mod på idéen. ”Ok – Luca og Calli I to har ansvar for at finde noget som kan bruges til at lave trommelyde, sådan lidt dybe dump-dump-agtige. Ea og Sapi I skal lede efter noget der kan spilles melodier på. Leicu og jeg skal skaffe nogle dybe toner til musikken, og Marley kan du og Cura ikke finde noget der kan skinne som regnbuestrålerne?”

Et øjeblik efter var de fire børn og deres dyr spredt for alle vinde og den eneste musik man kunne høre, var den blide raslen af blade fra træernes kroner. Efter noget tid dukkede Marley op med hænderne fulde, og en tilfreds og lettere fugtig odder ved sin side. Cura var løbet fra hende og var efter noget tid kommet tilbage med de smukkeste strandskaller med perlemor på indersiden. Hun nåede aldrig at finde ud af hvor det var Cura var løbet hen og havde hentet skallerne, for hver gang den lille odder kom og afleverede sine skatte hos Marley, fór den afsted igen. Nu havde hun tolv glimtende skaller i hænderne og håbede at de andre kunne lide Curas idé om regnbuestråler fra havet.

Snart kom også de tre andre børn og deres hjælpere til syne bærende på en masse materialer til at lave instrumenter af. Joachim så på alles fund og nikkede. ”Det her skal nok fungere.” sagde han og så gik de tilbage mod det store egetræ.

Denne gang gik Joachim forrest med Leicu ved sin side. Da de nåede det store egetræ, gik arbejdet i gang. Joachim delte sine idéer med de andre,

der også kom med forslag til hvordan man kunne binde noget fast her, og stramme noget der. Marley og Cura fik travlt med at finde perfekte steder at placere de flotte skaller, så de kunne reflektere solens lys gennem trætoppene. Snart var det hele klar og børnene kaldte skovfeerne frem.

”Nu skal I se hvordan musikken kan blive her, efter vi er taget afsted,” sagde Joachim. Og så forklarede han om trommerne, der var lavet af store fyrsvampe og kogler, om hasselnødder med indskrumpede nøddekerner som kunne rasle, om guitaren og bassen lavet af træ og flettet græs. Han og Luca havde hjulpet hinanden med at bygge en xylofon af hule grene fra et hylde træ, og Ea havde med sin dolk snittet pilefløjter. Feerne lyttede meget koncentreret til Joachims forklaringer.

”Har I lyst til at prøve det hele?” spurgte Ea og snart var der igen musik og dans omkring det store egetræ. Mens børnene stod og lyttede til feernes nye skovorkester, fløj fire skovfeer hen til dem med den blå regnbuekrystal mellem sig i et klæde. ”En aftale er en aftale,” sagde den ene skovfe og kiggede over på sine venner, der lystigt spillede løs på alle de nye instrumenter, og på de fine lysstråler der skinnede fra strandskallerne rundt omkring dem.

”Det er faktisk bedre på den her måde, for så kan mange flere være med til at lave musikken.”

Ea tog forsigtigt krystallen og lagde den i sin bukselomme. Børnene sagde farvel til alle skovfeerne og gik igen ud ad stien. Da de ikke længere kunne høre musikken bag sig, sagde Joachim: ”Måske er skoven alligevel ikke så svær at have med at gøre. Den gav os jo alt det vi skulle bruge for at klare den første prøvelse.” De andre klappede ham på skulderen. ”Skoven gav os det meste, men ikke alt,” sagde Marley for hun vidste godt hvor de nu skulle hen.

Kapitel 3 – Den Lilla Krystal

Regnbuepatruljen gik længe denne gang og det var svært at følge med den lille odder, der tydeligvis ingen tålmodighed havde med menneskebørn og deres langsomme tempo. Marley blev ved at kalde på Cura for at få den til at vente lidt, så de kunne følge med. En enkelt gang gik det galt og hun kom til at kalde mens hun holdt om sin amulet. Cura stoppede brat op, snurrede rundt om sig selv og løb tilbage mod Marley. Marley blev så overrasket, at hun næsten væltede bagover, da Cura uden varsel sprang op og ind i amuletten. Da hun hurtigt fik Cura ud igen og undskyldte, så odderen bare fornærmet på hende og løb videre.

”Jeg håber virkelig at skovfeerne bliver ved med at være glade for instrumenterne og skallernes smukke lys,” sagde Ea. ”Det gør de helt sikkert og hvis noget bliver for slidt eller går i stykker, så har de jo set hvordan man laver dem. De kan helt sikkert reparere eller bygge noget nyt hvis de hjælpes ad,” tilføjede Luca.

Hun havde virkelig nydt at hjælpe Joachim med byggeriet. Han var egentlig ret sej, når nu hun tænkte over det. Hun havde ikke mødt særligt mange børn, der kom fra landet så hendes forestilling var mest at de snakkede sjovt og levede af kartofler.

”Hvad dyrker I egentligt hjemme hvor du bor?” spurgte hun Joachim, der overrasket vendte sig mod Luca. Han havde været lidt bange for hende i starten, for hun virkede lidt skræmmende i sin måde at tale på, og hun var meget hurtig til at sige sin mening. Joachim smilede og det næste stykke tid forklarede han om kornsorter og gødning, om plov og harve og hvordan man undgår mug når afgrøderne bliver opbevaret. ”Og i sidste ende har man jo mel som kan bruges til alt muligt!” Min mor laver verdens bedste drømmekage og...” Han stoppede midt i sætningen. Alle havde været så optaget af at høre om Joachims liv derhjemme, at de slet ikke havde opdaget at de havde nået havet.

”Det var helt sikkert her at Cura hentede alle de fine skaller vi hang op hos feerne, se lige her,” sagde Marley og samlede et par stykker op fra stranden.

De var alle fire enige om at det var den fineste strand de nogensinde havde set. Sandet var lyst og glimtede i solen, der voksede havtorn, marehalm og strandkål, men også nogle blomster som ingen af dem kunne huske navnet på.

Luca plukkede en enkelt og satte den fast i sit hår. Joachim smilede.

Alle dyrene så også ud til at være glade for at være på stranden. Calli rullede sig i sandet som en hund og Sapi sad på Eas skulder og lod solens stråler varme fjerene. Leicu sad tæt på vandkanten og stirrede ud på havet og på Cura som svømmede begejstret omkring.

Marley og Joachim kaldte på deres dyrevenner. Odderen svømmede lidt modvilligt i land og luntede op til hende, men Leicu blev siddende og stirrede stift ud over vandet. Joachim kaldte igen, men det hjalp ikke noget. Han kom i tanke om Siris ord, da hun havde rakt ham hare-amuletten: "Leicu her skal nok opdage hvis der er drillesyge nisser eller andet i nærheden." Så derfor gik han ned til vandet og satte sig ved siden af haren. "Kan du se nogen derude? Er det vores næste prøvelse?" Leicu stampede i sandet med det ene bagben, men fjernede ikke blikket fra havoverfladen.

"Hvad er det?" råbte Luca og begyndte at gå ned mod Joachim. De andre fulgte med. "Jeg tror, der er nogen derude, måske nogen der har en af Siris krystaller," svarede Joachim og spejdede ud over det stille hav.

"OPDAGET!" lød det pludselig højt fra et sted nogle meter ude i vandet, da de så tre piger springe op gennem vandoverfladen, lave en salto og forsvinde igen med et plask.

"Var det... Havfruer?!" spurgte Ea. Ingen troede deres egne øjne.

Et øjeblik efter stak de tre deres hoveder op ad vandet og grinede. "I skulle se jer selv lige nu, ha ha ha," sagde den ene og plaskede vand ind mod dem. De var for langt strandkanten til at kunne ramme den lille patrulje, men det var alligevel frækt sådan at forskrække- og bagefter plaske vand efter dem, tænkte Ea, og Sapi trykkede sig ind til hende. Uglen havde bestemt heller ikke lyst til at blive våd

"Vi skal nok lade være med at plaske!" råbte de tre piger ude fra vandet og svømmede ind mod land. Leicu lagde hovedet på skrå og så på Joachim, som om haren ville sige, "jeg sagde jo at der var nogen her!"

Da de tre piger kom helt tæt på, kunne børnene godt se at det slet ikke var piger, men drenge med langt hår og det VAR virkelig havfruer, eller havmænd måtte det jo hedde. De tre langhårede fyre havde lange, skinnende fiskehaler, der glimtede i solen.

”De er flotte ikke?” sagde den ene af dem og så på Luca, der stod og stirrede på dem. Hun slog hurtigt blikket ned og mumlede ” øh jo” lidt genert. Hendes mor havde sagt til hende masser af gange, at hun ikke måtte stirre, men det var jo næsten umuligt lige nu. ”Jeg har bare aldrig set hav... øh altså nogen med...”

”Med fiskehaler mener du? Vi hedder havfolk: Havfruer, havmænd, havdrenge, havpiger, havpersoner. Så længe der er hav foran, så er det os. Der er mange af os og vi bor rundt omkring i havet. Vi bor fx i en grotte ude på den ø der!” Han pegede ud mod havet, men ingen af børnene kunne se andet end vand og atter vand.

”Vi kan altså ikke se nogen ø,” sagde Ea forsigtigt og drengene kiggede ud mod deres hjem og tilbage på børnene. ”Nå nej selvfølgelig,” sagde den ene, knipsede med fingrene og straks kom en lille grøn ø til syne et par hundrede meter ude i vandet. Der lå en let tåge rundt om øen, som fik den til at se endnu mere eventyrlig og mystisk ud.

Marley tog mod til sig og forklarede havdrene hvorfor de fire børn og deres dyr var her ved stranden, om hvordan de havde været ude på natløb, var endt ved Siris hytte, og om regnbuen, søsteren, krystallerne og dyrene. De tre i vandkanten lyttede tålmodigt til det hele og nikkede flere gange undervejs i historien.

”Jeg ved hvor I kan finde den lilla regnbuekrystal!” Det var den ene af havdrene der talte. ”Det er vores far der har den.” De to andre nikkede. ”Er I brødre?” spurgte Ea og savnede igen sin bror og søster derhjemme. De ville have elsket at være med på det her eventyr! ”Ja vi er brødre, trillinger. Selvom vores mor kalder os trollinger.” Drengene grinede og det smittede. ”Er det fordi I laver ballade?” spurgte Luca. ”Det kan man vist roligt sige,” svarede en af de andre brødre.

"Vores far har vundet krystallen i et spil kort med nisserne fra byen. Han ved godt at de har taget den fra skoven, men han er så vild med den, at han har sat den i sin krone." "Hvorfor har jeres far en krone?" spurgte Joachim, og lige da han havde sagt det, kunne han godt selv regne det ud. "Ej jeres far er konge ikke? Og I er prinser?" Drengene nikkede og daskede lidt til hinanden.

Marley ville vide om det blev svært at få kongen til at aflevere krystallen tilbage så de kunne hjælpe Siri og hendes søster med at kunne besøge hinanden igen.

Drengene fortalte at deres far var svær at overtale til noget som helst, men at de jo kunne prøve. "Vi skal nok hjælpe jer med at snakke med far, jeg mener kongen, men så er I nødt til at tage med hjem til grotten," sagde drengene nærmest i kor.

Luca sukkede dybt.

"Hvad er der med *dig*?" spurgte de. Luca stod og stirrede ned på sine tæer.

"Har du vandskræk?" spurgte Marley. "Min kusine er meget bange for vand, så hun besøger mig sjældent ude på øen, så jeg kender det godt." Luca kiggede rundt på de andre. Det var svært at indrømme at der faktisk var noget hun var sådan rigtig bange for. "Det er okay at være bange for noget," sagde Ea til Luca. "Jeg er sikker på at vi alle sammen er bange for et eller andet. Jeg er fx vildt bange for slanger, selvom jeg ikke engang har set en hugorm nogensinde, kun snoge og de gør ikke engang noget!" Ea gøs ved tanken.

"Jeg er bange for at være i små rum og at låse mig inde på toilettet," fortalte Joachim og han så også ned i jorden, fordi det var svært at fortælle de andre.

Marley lukkede øjnene, tog en dyb indånding og sagde så: "Jeg er bange for at sig min mening, når der er noget jeg ikke er enig i." De andre blev stille og så på hende. Marley kunne mærke at hun var lige ved at græde. Hun havde aldrig sagt det til nogen før, ikke engang til sin mor eller far. Men der var et eller andet med stemningen lige nu, *her* sammen med Joachim, Ea og Luca, der gav hende modet til at sige det højt.

Marley følte sig helt lettet inden i. Hun trak vejret dybt et par gange mere, tørrede sine øjne og sagde: "Skal vi så få hentet den regnbuekrystal?"

De andre børn nikkede og Luca gav Marley en high five!

"Vi er nødt til at komme ud til den ø! Kan du klare det hvis vi hjælpes ad, Luca" sagde Marley. Luca nikkede. "Bare jeg ikke skal svømme derud!"

"Vi kan gå op ad stranden og lede efter en båd eller noget vi kan bygge en båd af," foreslog Joachim, der havde fået smag for at bygge noget efter deres prøvelse hos skovfeerne.

"Jeg har engang bygget en tømmerflåde på en sommertur med min spejdergruppe," fortalte Ea. "Okay – vi har en plan! Luca og jeg går i hver sin retning op ad stranden og leder efter en båd. Ea og Joachim I bør allerede begynde at lede efter materialer til en tømmerflåde, hvis nu vi andre ikke finder noget at sejle i.

"Vil I også hjælpe?" spurgte Marley de tre havdrenge. De hviskede lidt med hinanden, men sagde hurtigt ja. "Vi kan svømme langt ned ad kysten og se ind på stranden, for vi kan jo ikke rigtig gå i land og fælde træer til en tømmerflåde, vel?" De tre brødre grinede og alle børn gik i forskellige retninger, for at finde en måde at nå til øen.

"Jeg synes du er vildt sej Marley!" sagde Luca, da de havde gået lidt tid i stilhed. "Jeg synes også at du er vildt sej," svarede Marley og smilede.

"Jeg håber vi bliver ved med at kende hinanden efter alt det her – altså os alle fire. Vi er ret seje alle sammen faktisk" fortsatte Luca. "Og jeg havde egentlig troet at spejdere var lidt kedelige."

"Det her er i hvert fald ikke kedeligt," svarede Marley og så på Cura og Calli gå side om side længere fremme. De to dyr stoppede op og så tilbage på pigerne. "Mon de har fundet noget vi kan bruge?" spurgte Marley og både hun og Luca begyndte at løbe hen mod det sted hvor dyrene stod. Det viste sig at være en meget ødelagt båd, der lå halvt begravet i sandet. Den kunne de helt sikkert ikke sejle ud på havet i, den var nærmest i flere stykker.

"Mon I tror vi er professionelle båd-reparatører?" grinede Luca og så på Calli, men ræven var optaget af at grave i sandet *ved siden* ad båden. Cura sprang omkring i nogle siv, og udstødte nogle høje odderlyde. "Hvad har de to gang i?" Luca kiggede forundret på deres dyrevenner.

"Jeg tror de leder efter noget, lad os hjælpe dem." Luca begyndte at grave sammen med Calli og Marley trådte ind i de tætte siv.

"Du tror det er løgn Luca," råbte Marley lidt efter inde fra sivene. "Cura har fundet en åre, og den er helt intakt." Marley nærmest marcherede ud ad sivene med en lang åre hvilende på den ene skulder.

"Vi har også et eller andet der begynder at stikke frem her i sandet," råbte Luca tilbage. "Det kunne også godt ligne en åre."

Det var en åre!

Den var *helt* magen til den Cura og Marley havde fundet gemt i sivene. De overvejede om de skulle lede videre efter en brugbar båd, da en af de tre brødre fra havet kom svømmende. De havde allerede svømmet flere kilometer i begge retninger, men havde ikke kunnet finde noget der kunne bruges, så pigerne blev enige om at gå tilbage til Ea og Joachim.

Da de kom tilbage, fandt de deres to venner i fuld gang med at lægge sidste hånd på en imponerende tømmerflåde. Leicu sad midt på den, som om det var harens job at være kaptajn på den kommende færd over havet.

"Hvor er I vilde!" udbrød Luca og beundrede tømmerflåden. "Jeg håber virkelig at den sejler lige så godt som den ser ud."

Joachim der ikke var vant til SÅ meget ros, smilede, "det er faktisk mest Eas idéer og sådan. Jeg har bare gjort det hun sagde."

"Vi har to årer som jeg tror godt kan bruges," fortalte Marley og forklarede hvordan Cura og Calli havde fundet dem længere ned ad stranden. "Skal vi komme afsted?" råbte den ene af havdrengene ude fra vandet. "Vi får brug for al den tid vi kan få, hvis vi skal overtale vores far!"

Kort tid efter var tømmerflåden i vandet med hele regnbuepatruljen ombord. Nu var de endelig på vej mod havkongens ø. Fire børn og tre dyr på flåden og en begejstret odder, der plaskede afsted ved siden af.

De skiftedes til at padle og flere gange blev de også skubbet fremad af de tre havprinsere.

Luca kunne godt mærke sin vandskræk, men prøvede alligevel på ikke at gå i panik. "Vi redder dig, hvis du falder i!" råbte den ene af brødrene nede fra vandet. "Mange tak, drenge" svarede hun "men jeg kan godt svømme. Jeg kan bare ikke så godt lige at svømme i vand."

Tågen omkring øen var efterhånden lettet helt og kort tid efter, var de fremme ved øen.

Luca var den første til at gå i land. Hun kyssede sandet dramatisk og de andre grinede.

"Tak fordi I er så gode til at bygge tømmerflåder," sagde hun til Joachim og Ea. "Nu skal vi snakke med *den konge*, sejle tilbage og så behøver jeg ikke flere sejlture resten af året!"

Brødrene forklarede hvordan de skulle komme til grotten hvor de og deres forældre boede. De selv ville bruge den underjordiske indgang, hvor man skulle dykke ind under øen for at komme frem.

"Jeg håber virkelig at kongen er til at snakke med om den krystal," sagde Joachim. "Jeg har ikke kræfter til at bygge mere i dag." Han grinede lidt af sine egne ord.

"Jeg tror de bare driller og siger at de ikke vil aflevere den tilbage, men i virkeligheden vil de bare teste os."

"Jeg tror du har ret Ea," sagde Marley, og nu var de nået frem til grottens indgang.

De gik ind gennem den store åbning i klippen og ned ad en lang og snoet trappe, der så ud som om den var hugget direkte ind i klippen. Dagslyset forsvandt, jo længere de gik nedad, men flere steder hang der fakler som lyste trappen op. De kom ned for enden ad trappen og så det kæmpe rum, som grotten var. Det lignende en kongelig balsal fra en eventyrbog, men med klippevægge i stedet for fint tapet og med drypsten ned fra loftet i stedet for lysekroner.

”Skal man egentlig bukke for kongen?” ville Joachim vide, men de andre trak bare på skuldrene. ”Jeg bukker altså, sådan for en sikkerheds skyld,” hviskede han, og de fire gik længere ind i grotten, der hvor lyset så ud til at være stærkest.

Der fandt de en stor åbning i grottens gulv, nærmest som en gigantisk indbygget swimmingpool. Midt i den sad kongen og dronningen på hver sin trone, med kun overkroppen over vand, mens havfolk i alle størrelser svømmede omkring og snakkede og legede.

Kongen og dronningen havde begge langt hår som deres tre sønner, og på toppen af deres imponerende hårpragt, bar de hver en skinnende krone.

Ganske som de tre prinser havde fortalt, sad den glimtende krystal, lige midt på kongens krone. Den kastede et flot lilla skær rundt i grotten.

Marley og de andre stoppede ved kanten af grotte-bassinet og ventede på hvad der nu ville ske. De kunne se at drengene talte med deres forældre, og at kongen flere gange rystede på hovedet. Dronningen så strengt på sin mand og han så lidt opgivende ud. Drengene gav deres mor et kys og svømmede over til kanten hvor Regnbuepatruljen og deres dyr stod tæt sammen.

”Er din far sur?” ville Joachim vide. Han kunne virkelig ikke lide når hans egen far en gang i mellem blev tosset over noget derhjemme.

”Både ja og nej,” svarede den ene af brødrene. Han elsker den lilla regnbuekrystal, og vil ikke af med den, men det er kun fordi han mistede det der før sad i midten af hans krone.”

”For mange år siden faldt et stort stykke rav af min krone.” Det var kongen der talte. Nu var *han* også svømmet hen til børnene for at forklare historien.

Joachim bukkede dybt.

”Jeg svømmede rundt nede i hulerne. Det er underjordiske grotter ligesom den vi er i nu, bare mange små der ligger som en slags labyrint længere nede end her.” Kongen forklarede hvordan han ved et uheld havde ramt en væg i hulen og tabt sin krone. Heldigvis havde han fundet den igen. Først senere samme dag havde han opdaget at det store stykke rav han havde haft siddende forrest på kronen, måtte være røget af i faldet.

”Så da nisserne fra byen, ja de kommer en gang imellem sejlene for at spille kort med mig, ville spille om denne her fine sag,” han bankede forsigtigt på krystallen med sin hånd, så *måtte* jeg jo bare have den. Som I ser, så vandt jeg over dem!” Han rettede sig stolt op i vandet.

”Sig nu hvad mor sagde om det!” insisterede den ene af hans sønner. Så forklarede kongen modvilligt, at hans kone synes det var synd for Siri og hendes søster, at nisserne havde taget krystallerne i skoven. Derfor ville han gerne give den lilla krystal tilbage på én betingelse: Børnene skulle skaffe ham hans elskede ravstykke tilbage. ”Vi har alle sammen ledt og ledt, men der er så meget mudder på bunden af de underjordiske huler, at vi ikke er lykkedes med at finde det endnu.”

Luca sukkede højlydt og de andre børn kunne næsten gætte hendes tanker.

”Åh nej mere vand...”

Marley blinkede bare til hende og smilede. Så så hun direkte på kongen og sagde: ”Cura og jeg finder det stykke rav til dig, bare vis os hvor de huler ligger.”

Hun vendte sig igen mod Luca. ”Jeg skal lige bruge noget fra din rygsæk, ræk mig den lige.”

Marley stak hånden ned i rygsækken, og trak til Lucas store undren, hendes lommelygte op. ”Hvem har en gennemsigtig plastikpose?” Det havde Joachim. Så tog Marley alt op af sine bukselommer, tog sandalerne af, bandt Joachims pose rundt om Lucas lommelygte og sagde til kongen: ”Så er vi klar, bare vis vej.”

Joachim, Luca og Ea ventede hvad der føltes som en evighed, men allerede efter en halv time kom en drivvåd, men glædestrålende Marley tilbage. Hun løftede sin hånd mod de tre andre og allerede på afstand kunne de se, at hun havde fundet kongens rav. Alle havfolkene i grotten vendte sig mod hende og klappede og hujede.

Kongen kom svømmende, tog sin krone af og fjernede forsigtigt den lilla krystal. ”Så bytter vi”, sagde Marley selvsikkert og nu var de to i patruljen, der havde en regnbuekrystal i lommen.

Da de var sejlet tilbage over vandet og sad på stranden igen og sundede sig, spurgte Ea ”Hvordan i alverden kunne du og Cura finde ravstykket, når havfolket ikke selv kunne finde det SÅ længe?”

Marley smilede snedigt.

”Kan I huske da vi lyste ind i skoven på natløbet og Lucas lygte lyste så underligt?” ”Ja mor ved ikke så meget om lygter og udstyr og den slags, så jeg tror hun bare hun har købt det billigste, hun kunne finde”, svarede Luca.

”Det er fordi din mor er kommet til at købe en ravlygte i stedet for en almindelig lommelygte, altså sådan en der får rav til at lyse på en måde, så man nemt kan finde det. Sådan en lygte er faktisk ret dyr. Nede i hulerne dykkede Cura og rodede rundt i mudderet, mens jeg lyste ned i vandet. Det var sådan vi gjorde det!”

”Wow! Så min mors fejl hjalp os faktisk!” Luca smilede og kom sådan til at savne sin mor.

Calli savnede også et eller andet, for han stod og trippede oppe ved skoven for at komme videre. ”Det er ikke mange pauser vi får på det her ”natløb,” grinede Joachim og snart var Regnbuepatruljen atter på farten.

Kapitel 4 – Den røde krystal

De fire børn tilbragte natten i en forladt hytte, men ingen af dem fik sovet særligt meget. Der var så meget at snakke om. Det føltes som en uge siden at de havde forladt Ørnelejren for at tage på natløb, og nu var de midt i en magisk verden med feer og havfolk og hvad der ellers kunne finde på at dukke op. De fortalte om deres liv derhjemme, hvad de kunne lide at lave i deres fritid og hvordan deres familier så ud.

Luca fortalt om sin storebror, der allerede var flyttet hjemmefra. Han var hendes store helt, og hun elskede at være sammen med ham når han havde tid. Han var ofte optaget med sit band.

Hos Joachim var det ham der var storebroren, for han havde for nyligt fået en lillesøster. Hans mor og far kaldte hende en efternøler. Han glædede sig til at hun blev lidt større, så hun kunne komme med ud at køre i traktoren.

Ea havde allerede fortalt om sine søskende, men de andre blev overraskede over at høre at hendes farmor også boede sammen med resten af familien i skoven. "Farmor gider altid at spille kort og bage" fortalte Ea glad. De andre var enige om at det måtte være lykken at bo sammen med sine bedsteforældre.

Marleys familie var lille. Der var kun hende, mor og far. "Mor og far fik mig da jeg var næsten ét år," forklarede hun de andre. Far syntes at jeg skulle hedde Laura, men mor havde sagt til ham at jeg allerede havde et navn, så jeg blev ved med at hedde Marley.

Da de endelig faldt til ro, synes Ea alligevel ikke at det var rart at skulle sove i den forladte hytte, og ville gerne holde en af de andre i hånden. De tilbød sig alle tre, men det var Marley og Luca, der lå tættest så de holdt en hånd hver indtil Ea faldt i søvn.

Da de vågnede næste morgenen, var alle deres rygsække hejst op under loftet i den lille hytte, og nogen havde tegnet overskæg på dem med kul eller sod fra ildstedet. Selvom de kun havde sovet nogle få timer, var stemningen meget bedre, end da de lagde sig til at sove, særligt for Ea.

”Ej, ej, ej!” grinede pigerne da de vågnede og så hinanden, men de var enige om at skægget var meget flot til Joachim. Han havde endda fået et gedeskæg oveni. ”Så ved jeg da hvordan jeg kommer til at se ud om nogle år,” havde han sagt med et glimt i øjet og rystede på hovedet over hele situationen.

De fik deres rygsække ned fra loftet, forlod hurtigt hytten og traskede efter Calli, gennem et virvar af skovstier. Snart stod de ved indgangen til en by midt i den skov de havde brugt de sidste par dage på at vandre rundt i.

”Hvad er det her for et sted?” spurgte Ea og så sig omkring. Hun der var vokset op i skoven, havde aldrig set noget lignende. ”Hvordan kan der ligge en by lige midt i skoven?” Marley så på de andre. ”Med alt det vi ellers har oplevet på den her tur, så kan en by midt i en skov, da ikke komme bag på jer,” drillede Luca.

”Jeg er 100 procent sikker på at dem der har lavet balladen i nat, også er dem der bor her!” Luca bukkede sig ned og klappede Calli på hovedet. Han havde vist dem vej til byen, på samme måde som Sapi havde fundet egetræet og Cura havde ført dem til havet og havfolkets ø.

”Herinde i byen er jeg sikker på at vi finder den tredje krystal, og den skal vi bare have fingre i,” sagde Luca selvsikkert.

Efter at hun havde klaret turen frem og tilbage med tømmerflåde, sovet hos den gamle dame i hendes faldefærdige hytte, og i nat i et endnu mere faldefærdigt skur, følte hun sig klar til hvad som helst.

Hun vendte sig for at se om alle var med, og det var de. Til gengæld var stien de var kommet gående ad, forsvundet. ”Det er fuldstændig ligesom den første aften,” sagde hun. Det var virkelig en fortryllet skov.

Hun og Calli gik foran resten af patruljen ned ad en lille øde gade i byen. Der var små hyggelige huse på begge sider, som i størrelsen mindede om en mellemting mellem et legehus og et større redskabsskur, nogle med bindingsværk og andre bygget af træ og malet i forskellige farver. Husene var omkranset af de fineste anlagte haver, med blomsterbede, små statuer og springvand.

De gik ned ad den ene vej efter den anden, men ingen steder var der nogle indbyggere at se. Leicu hoppede frem og tilbage mellem husene, og virkede helt forvirret. Haren snusede til hække og havelåger, og nogle steder hoppede den også helt ind i haverne og så ud til at lede.

Ovenover cirklede Sapi rundt og så ud til, ligesom Leicu, at lede efter byen beboere.

”Der er helt sikkert nogen her, men de gemmer sig for os,” sagde Joachim og luntede efter Leicu ind i en særligt flot have. Han gik helt hen til huset og så ind ad et vindue. Han synes bestemt at han hørte noget pusle ganske svagt, men kunne ikke se nogen.

Luca gik hen til et andet hus og kiggede også ind ad et vindue. Hun var helt sikker på at hun kunne høre nogle små stemmer, der fnisede.

”De kan ikke være særligt store, dem der bor her!” sagde Luca halvhøjt til de til de andre, der var sakket bagud. ”Hov hov!” En skikkelse så frem bag et stakit og kiggede på Luca med fornærmet mine. ”Vi er akkurat så store som vi bør være – basta!” Skikkelsen som viste sig at være en lille mand med en spids hue, kom nu gående imod de fire børn, som var stoppet op, da de hørte nogen tale.

Han var ikke mere end en halv meter høj, med rød hue, bukser, skjorte, vest og sko lavet af siv.

”Jeg ser at I har vasket nattens ballade af ansigtet,” grinede han. ”Det klædte jer ellers, og særligt dig!” sagde han og pegede direkte på Joachim. ”Er det dig der var i hytten i nat?” spurgte Luca og kiggede strengt på den lille mand. ”Mig og nogle stykker af mine venner,” svarede han, stak to fingre i munden og piftede.

Frem fra huse og haver dukkede flere små personer med spidse huer frem og gik i retning mod den lille gruppe. Ea spurgte hvem de var, og den lille mand forklarede at de var nisser. ”Drillenisser?” spurgte Luca, som huskede hvad Siri havde sagt, da hun nævnte forskellige, magiske væsener den allerførste aften på natløbet.

”Vi er hverken julenisser, havenisser eller drillenisser tak!” svarede han og prøvede at se fornærmet ud igen, men han smilede alligevel lidt mens han sagde det.

”Men I drillede jo faktisk ved at hejse vores rygsække op under loftet og tegne skæg på os,” fortsatte Luca. Nissen indrømmede at de jo ærligt talt var kendt for at lave en del ballade i skoven, men forklarede at de jo også kunne så meget andet.

”Vi er virkelig gode gartnere, og dyrker både blomster, frugt og grøntsager.” ”Så på en måde *er* I faktisk havenisser,” sagde Ea stille, og nissen så på hende og smilede. Han kunne godt lide hendes humor.

”Så mangler I bare at indrømme, at I også holder jul,” sagde Luca og brød ud i grin. ”Hov, hov,” sagde nissen for anden gang. ”Nu må vi lige holde fokus!” Vi ved godt hvorfor I er kommet, så lad os komme i gang!”

Den lille nisse og hans venner forklarede dem om hvordan de gennem årene havde lavet fis med Siri og hendes søster. ”Det hele startede for mange år siden, før I overhovedet blev født!” Han så rundt på Luca og de andre. ”Ja faktisk før jeres forældre og bedsteforældre fandtes.” Han forklarede hvordan de for mange, mange år siden havde spillet kort med Siri og hendes søster, og hvordan søstrene havde tabt til dem. Siri som i følge nissen var en dårlig taber, havde beskyldt dem for at snyde og kaldt dem ”irske nisser”, ”I ved dem nogle tror, bor for enden af regnbuen med en krukke fuld af guld?”

Børnene nikkede. Siri havde godt nok undskyldt til dem efterfølgende, men det havde ikke afholdt nisserne fra at give tilbage. ”Så vi har leget irske nisser mange gange siden” afbrød en anden nisse. Hun var på samme størrelse som den første, men yngre og med lange fletninger. Nu snakkede alle nisserne ivrigt i munden på hinanden og børnene prøvede at følge med i alle historierne om hvordan det hele var gået til.

Siden dengang havde nisserne fra byen sneget sig ind i lysningen hvor de fire regnbuekrystaller lå og snuppet dem. ”Ikke hvert år, men sådan hver andet, tredje, fjerde år ca.” tilføjede en nissedreng, der også var kommet med i snakken nu. ”Jeg var med for første gang i år!” proklamerede han med stolthed. ”Og hver gang skaffer hun krystallerne tilbage med hjælp fra børn” tilføjede nissedrengens mor. ”Vi har lavet alle mulige forhindringer, opgaver, gåder, koder og prøvelser, men hun lykkes altid alligevel, med eller uden hjælp fra menneskebørn, som hun kalder ”spejdere”.

Nisserne vidste allerede at regnbuepatruljen havde fået både en krystal fra skovfeerne og en fra havfolket, så de var klar med en ekstra svær opgave til børnene. ”Vi nisser er kendt for vores gåder og ordspil og vi er klar til at give jer den røde regnbuekrystal, hvis I klarer opgaven vi har til jer!”

Inden solen stod højest på himlen, skulle de fire børn, give nisserne det allermest værdifulde de hver især havde. De havde tre chancer hver, for at finde det allervigtigste og levere det foran hele forsamlingen, som ville vente på dem ved nisse-rådhuset.

”Hvad har vi mon, som er værdifuldt for nisserne?” Joachim vendte sig mod de andre, da de lidt efter gik hen for at sætte sig under et træ og snakke. ”Måske er det ikke hvad der er værdifuldt for dem, men for os. Altså det vi har, som er mest værd, for os selv,” foreslog Ea. Børnene tænkte så det knagede, for de havde jo kun en lille rygsæk med hver, med drikkedunk, lommelygte, pandelampe, lidt værktøj og noget slikpapir fra deres for længst spiste natløbs-snacks.

De blev enige om at lægge det hele frem foran sig på Marleys jakke, inklusiv de få smykker de havde på og lidt pynt fra Lucas hår. ”Jeg har fået den her af min far,” fortalte Luca og viste de andre en sølvring med blomster på, som hun plejede at have siddende i en af sine lange hårløkker. Ringen havde han købt hos en kunstner i Spanien hvor han boede, og havde haft den med til Luca på hendes fødselsdag for to år siden. ”Det er helt sikkert min mest værdifulde ting”. De andre tre havde svært ved at vælge ud fra de få ejendele de havde lagt på jakken, for det kan jo være meget værdifuldt med en lygte når det er mørkt, eller en rygsæk når man skal ud på tur og gerne vil have sine ting med.

”Hvad med en drikkedunk?” foreslog Marley. Man dør jo uden vand, så det jo vigtigt og værdifuldt. Ea ville gerne vide om nisserne havde tænkt sig rigtigt at beholde det børnene ville vælge, for hendes mest værdifulde ejendel var et billede af hende selv og hendes to søskende. ”Jeg håber det ikke, for jeg tror min ting er min dolk. Den har tilhørt både min far og min farfar.” sagde Joachim.

De besluttede at gå ned til rådhuset med deres dyrebareste eje: En dolk, en sølvring, et foto og en drikkedunk.

Calli viste dem vej gennem byen, til de nåede rådhuset, så løb han hen og satte sig lidt væk fra den store flok af ventende nisser. ”Vi har vores mest værdifulde ejendele med,” sagde Luca med høj og klar stemme til forsamlingen. Man kunne høre nogle nissebørn fnise. Nissen som de først havde mødt, da de gik ind i byen, bad dem om at komme frem en efter en, og fortælle hvad de ville give.

Luca startede og håbede inderligt at det bare var en prøve, og at nisserne ikke ville beholde sølvringen. ”Jeg vil give min sølvring, som jeg har fået af min far. Den betyder rigtig meget for mig, fordi jeg ikke ser ham så tit. Han har købt den så den kunne sidde i mit hår og minde mig om ham.” Hun gav ringen til nissen.

Joachim trådte frem og fortalte hvordan hans dolk var gået i arv fra hans farfar, til hans far og nu var *hans* kæreste eje, i hvert fald af ting han havde med sig lige nu.

Marley var ikke så højtidelig. Hendes drikkedunk kunne købes i de fleste supermarkeder, så den kunne de sagtens beholde den, hvis det var.

Det var dog noget helt andet med Ea. Hun kunne næsten ikke fortælle om sit fotografi, og fik tårer i øjnene ved tanken om at hun skulle af med det. Inden Ea nåede at bryde helt ud i gråd, kom nissedrengens mor hurtigt løbende med et lommetørklæde, mens hun råbte: ”Selvfølgelig må du beholde til billede, søde pige. I har ikke bestået opgaven!”

Nissen med vesten og sivskoene rømmede sig og sagde: ”Som I lige kunne høre, har I ikke bestået opgaven. Det mest værdifulde I kan give, er ikke en af jeres ejendele!” Ea snøftede lettet og tørrede sine øjne med lommetørklædet. Også Joachim og Luca var lettet og glade, og alle fire fik deres ting retur.

Sapi som havde siddet oppe i et træ i nærheden og holdt øje med det hele, fløj ned og satte sig på Eas skulder. Det var rart med en blød ven, der kunne trøste, tænke Ea og strøg forsigtigt uglens hvide fjer. Nu gik børnene tilbage til træet, hvor de uforstyrret kunne tale sammen. Sapi sad stadig på Eas skulder, og de tre andre dyr slog sig også ned i skyggen.

”Okay så det er ikke noget vi ejer, der er det mest værdifulde, men det er noget vi har! Hvad kan man have, som ikke er en ting?” Børnene nævnte alt de kunne komme på og skævede op til solen. Der var ikke lang tid tilbage til at den stod højest på himlen. ”Er en bussemand en ejendel?” spurgte Joachim med alvorlig mine, men kom alligevel til at grine. ”Det er i hvert fald *meget* værdifuldt” svarede Luca og grinede også. ”Nu må vi være alvorlige. Hvad er vores idéer indtil nu?” fortsatte hun. Børnene foreslog deres hjerte, men det kunne de jo ikke rigtig give, og de elskede heller ikke nisserne, som de kun lige havde mødt. Også hjernen og andre organer blev foreslået, men de var i tvivl om det var ejendele og gik hurtigt væk fra de idéer.

De kiggede rundt på hinanden i håb om at de kunne få øje på noget værdifuldt.

”Hvad med amuletterne? De er værdifulde, men på en måde ikke vores ejendele, da vi jo ikke kan eje Leicu, Sapi, Calli og Cura.” Det var Marley der prøvede at se det hele fra en anden vinkel. Hun tænkte at det måske kunne være amuletterne og dyrene, som nisserne ville have. De var alle fire enige om at de ikke bare kunne give amuletterne til nisserne, men de kunne heller ikke komme tilbage til Siri uden alle fire krystaller.

”Vi er nødt til at prøve et eller andet, og jeg tror ikke de vil tage Siris amuletter for alvor, de driller jo bare. Må vi prøve med amuletterne?” Ea spurgte Sapi, i håb om at dyrene kunne hjælpe med et godt svar. Sapi udstødte sit sædvanlige u-uh og hverken Leicu, Cura eller Calli viste tegn på at det var en dårlig idé.

Joachim rejste sig fra træets skygge og de andre fulgte med. For at have mest mulig tid til et sidste gæt, løb alle børn og dyr igen afsted mod rådhuset. Helt forpustede nåede de den store flok af nisser og nærmest i munden på hinanden tilbød de deres dyreamuletter i bytte for den røde krystal.

De holdt vejret mens de ventede på nissernes svar. Det var desværre heller ikke rigtig. Nissen med vesten fik lidt ondt af børnene og sagde: ”Jeg vil give jer en ledetråd, inden I bruger jeres sidste chance. Det mest værdifulde I har er et ord! Og nu må I skynde jer, for der er ikke meget tid tilbage.” Denne gang løb børnene ikke tilbage til deres skygge under det store træ, men blev stående foran alle nisserne for at prøve at finde det ord, som nissen ville have i bytte for regnbuekrystallen.

Nissedrengen kom hen og stillede sig ved siden af dem. Han synes af menneskebørnene var meget spændende, og ville gerne se dem helt tæt på. Han ville gerne hjælpe børnene, men han vidste ikke engang hvilket det ord det var de voksne nisser talte om. Men han håbede at det var noget spiseligt.

”Vi må bare prøve med alle de mest værdifulde ord vi kan komme på,” sagde Marley til de andre. ”Vi har ikke meget tid tilbage.”

”Kærlighed, tillid, mod, venskab, øhh tillid, nej det har jeg sagt,” begyndte Luca og børnene vred deres hjerner efter det mest værdifulde ord. De foreslog mor, far, forældre, familie, eventyr, trofasthed, styrke, sandhed og fællesskab. Men ingen af ordene føltes som det helt rigtige.

Alle nisserne lyttede i spænding. Inderst inde håbede de alle sammen at børnene klarede opgaven. Solen stod næsten højest på himlen, da Marley udbrød: ”Det er en gåde, det er en gåde! Det er ikke et bestemt ord, det er VORES ord!” De andre så helt forvirrede på hende. ”Når min far tager ud at sejle, siger han altid at han kommer tilbage, og at han giver mig sit ord på det! Nisserne vil have vores ord, de vil have at vi lover dem noget!” De andre nikkede ivrigt og Marley råbte til hele nisseflokk: ”Vi giver vores ord!” Alle nisserne klappede og hujede og nissen med vesten måtte tysse på alle for at kunne få et ord indført.

”Vi vil have jeres ord på at I aldrig fortæller nogen om alt det I har oplevet de sidste par dage. Det vil ødelægge det for de næste. Børnene forsikrede nisserne om at de havde deres ord, og nissen rakte den røde regnbuekrystal til Luca, som straks lagde den i lommen.

Alle nisserne ville give hånd eller kramme børnene, der til sidst fik helst ondt i ryggen af at bøje sig så meget ned. Særligt Ea fik mange knus. Nisserne var drillesyge ja, men de kunne ikke lide at gøre nogen ked af det. Ea krammede nissedrengen og hans mor lidt længere, sagde tak for lån af lometørklædet og gik sammen med de andre tilbage med skoven.

Der var helt stille omkring dem, kun lyden af Leicus stampen længere nede ad vejen kunne høres.

Solen stod højest på himlen, da regnbuepatruljen forlod nissernes by. Det var tid til den allersidste prøvelse: At skaffe den gule regnbuekrystal

Kapitel 5 – Den gule krystal

Leicu førte nu an gennem skoven. Først løb haren på stierne, men snart gik turen gennem krat og buskadser, over bakker og ned ad stejle skråninger. ”Jeg tror Leicu glemmer, at vi ikke er harer,” lød det fra en forpustet Joachim, der for længst havde opgivet at få Leicu til at sætte farten ned.

”Av for pokker,” råbte Luca, der havde revet sin arm på nogle brombærbuske. ”Når vi er færdige med den sidste prøvelse, så skal jeg have et bad og noget plaster til alle de her rifter.”

Børnene fantaserede om alt det, de skulle, når eventyret med regnbuekrystallerne var slut. Marley ville også have et bad og måske en lang lur i en hængekøje. Joachim drømte om varm mad, kød på grillen, stegte grøntsager og mors legendariske drømmekage. Siden de havde forladt Siris hytte, havde de mest levet af bær, urter, svampe og frugt, de havde fundet og de få spiselige sager de havde haft i rygsækken. De tre havprinsere havde fanget nogle fisk til dem, som Marley havde tilberedt, men de var ikke blevet mætte af den lille portion. Leicu havde haft travlt med at komme videre fra nissernes by, så de havde måtte takke nej til nissedrengens mors tilbud om hjemmelavet suppe men sagde ja til lidt brød, som de kunne spise, mens de gik.

Ea glædede sig også til at komme tilbage til lejren og til at få redt sit hår. Hun var sikker på, at der snart ville flytte en hel familie af musvitter eller mejser ind i den fuglerede, hun efterhånden havde ovenpå hovedet. At løbe igennem den tætte underskov var bestemt ikke noget, der hjalp på hendes frisure. Hun håbede, at de kunne nå at være et par dage på lejren inden, de skulle hjem, men hun havde mistet tidsfornemmelsen, så det var svært at vide om hele lejren ville ende med at gå med at finde Siris krystaller. ”Jeg krydser fingre for, at vi når hjem til glidebane,” sagde hun. ”Det er noget af det, jeg bedst kan lide ved lejren. Det tror jeg også, du vil kunne lide Luca. Det er en lang bane med skum, hvor man glider på maven ned ad en bakke. Det kilder vildt meget i maven!”

”Det lyder sjovt,” sagde Luca. ”Det tror jeg gerne, at jeg vil prøve.” Maja havde fortalt hende om glidebanen hjemmefra, og Luca havde allerede besluttet sig for, at det skulle hun helt sikkert IKKE prøve. Hun havde syntes, at det lød lidt for barnligt for hendes smag, men der var nu noget rart ved at høre Ea fortælle om hulerne hjemme i hendes skov, om hendes yndlingslege, og om aktiviteterne på lejren: Stjerneløb, halefanger, tovtrækning, raftebyg og nu også om glidebanen. Luca kunne ikke huske, hvornår hun sidst havde leget med nogen. Hun var tit sammen med vennerne, men de sad mest og snakkede sammen, og så på deres mobiltelefoner. Måske var det ikke så pinligt at danse foran nogen eller blive dækket af skum og suse ned ad en skråning. Ea elskede jo den slags, så måske Luca alligevel skulle prøve de forskellige aktiviteter på lejren, når de kom tilbage. Alle andre var jo alligevel også med.

Mens de gik og talte om, hvad der mon ville ske, når de var færdige med at hjælpe Siri, kunne de pludselig høre heste, der vrinskede.

”Jeg elsker heste!” udbrød Joachim og så på Luca. ”Min onkel og tante har en rideskole. Har du prøvet at ride?” Han smilede til hende og hun smilede igen. Han var faktisk ret sød, tænkte hun, og svarede: ”Jeg har prøvet det én gang, men det var en lille pony, der bare gik rundt med børn på ryggen, og der var en, der holdt ponyen i et reb. Jeg har ikke prøvet selv at ride.”

Joachim fortalte om onklens rideskole, og selvom han ikke kom der så tit, havde han alligevel lært en masse om at passe heste, og hvordan man rider og den slags.

Skovens træer stod nu med længere og længere afstand fra hinanden, og snart kunne børnene se store, åbne vidder længere fremme. Leicu sad i kanten af skoven og ventede på dem. Sapi sad på en gren ovenover og spejdede ud over engen. Den lille ugle var blevet træt af at sidde på Eas skulder, mens hun kæmpede sig gennem det tætte krat, så det var blevet til en flyvetur højt over skoven i stedet. Cura og Calli løb hen og satte sig ved siden af haren, og da børnene også nåede frem til skovkanten, var de alle otte klar til at skaffe den allersidste krystal.

Joachim havde tydeligt hørt hestevrinsken, og nu håbede han sådan, at den sidste prøvelse ville være noget med heste. Han blev altid så glad og rolig indeni, når han var sammen med heste.

Regnbuepatruljen trådte ud ad skoven og ud på den grønne eng. De spejdede til alle sider for at få øje på de heste, de havde hørt, men der var ikke nogen at se. Joachim mærkede et stik af skuffelse.

”Hvilken vej skal vi gå Leicu?” spurgte han, men lige nu blev Leicu og de andre dyr bare siddende, som om de ventede på, at der snart ville ske noget.

Joachim gik lidt omkring i området. Han håbede på at finde noget spiseligt til sin rumlende mave. Ikke så langt fra hvor dyrene sad, fandt han en nøddebusk fyldt med hasselnødder. Sammen med nogle håndfulde bær og lidt skovsyre fik den lille flok skabt sig et hyggeligt festmåltid.

De nåede dog ikke at tygge af munden, før de igen kunne høre hestevrinsken og nu også hestehove, der dundrede mod jorden. Lyden nærmede sig, og nu kunne børnene også høre stemmer, der hujede. Hen over en bakkekam kom en stor flok heste med ryttere susende imod dem.

Ea, Luca, Joachim og Marley rejste sig og så mod den store flok, der nærmede sig.

Da de kom tættere på, så de, at det ikke var heste men enhjørninger med ryttere, der kom mod dem. Ea klappede i hænderne, mens de andre bare måbede. ”Det er løgn!” Udbrød Joachim og tænkte, at de rideskoleheste, han var vant til, ikke engang var halv størrelse af disse farvestrålende dyr.

Nogle var rosa med sølvfarvede haler og maner, andre var skinnende, sorte og havde blågrønne haler, men den flotteste, synes Joachim, var den forreste, der skinnede diamantagtigt i pelsen og havde alle regnbuens farver i hale og man.

Enhjørningerne nåede frem til børnene og standsede brat ved kanten af skoven, hvor de stod. Næsten alle de majestætiske gangere havde en rytter på ryggen. Rytterne hilste på børnene, og den unge kvinde, der sad på den forreste af enhjørningerne, steg af og gik hen til dem.

”Vær hilset! Vi har ventet på jer. Lad mig lige se ordentligt på jer.” Børnene stod lidt afventende. Joachim overvejede, om de skulle dreje rundt eller vise deres muskler, men blev alligevel bare stående sammen med de andre. Kvinden kom tættere på, og børnene kunne se, at hun havde spidse ører og samme farve øjne, som pelsen på den enhjørning, hun lige var steget ned fra.

Hun lagde mærke til deres blikke. ”Jeg gætter på, at I aldrig har set enhjørninger eller elvere før?” Børnene rystede på hovedet.

”Har I en prøvelse til os?” spurgte Joachim så høfligt han kunne.

Den unge kvinde smilede til ham og de andre børn og sagde så: ”Vi har ingen prøvelse til jer, for I har allerede klaret den vi havde!” Børnene så forvirrede på hinanden.

”Vi beskytter den magiske verden; skoven, havet, byen og landet – alt det som I ser omkring jer.” Hun pegede rundt i hele området. ”Vores prøvelse til jer var, at I skulle nå helt hertil alle sammen og ikke give op undervejs. I har vist tillid, omsorg, venlighed og forståelse overfor hinanden, men også overfor de væsener I har mødt på jeres færd. I har vist lederskab, været modige, fundet løsninger og været udholdende.”

”Vi er kommet for at hente jer og bringe jer tilbage til Siri og lysningen i skoven, men først skal I have denne her.” Hun rakte Joachim den gule regnbuekrystal, bukkede sig ned og kløede Leicu mellem de lange ører. Haren stampede lidt i jorden med det ene bagben.

Joachim lagde den glimtende, gule sten i lommen. Endelig havde de klaret at få alle Siris krystaller tilbage.

”Der er langt til lysningen, så I skal ride med os!”

Joachim knyttede hænderne og tænkte, ”yes!” De tre piger var også begejstrede for at skulle ride på enhjørninger, selvom det gav dem et sug i maven ved tanken.

"De fire er til jer" sagde den unge elverkvinde og viste børnene, hvem de hver især skulle ride på. Ea fik en flot mørkebrun enhjørning med skinnende, grønne øjne. Luca fik en sølvfarvet med rød hale og rød man. Marleys enhjørning var turkisgrøn som havet, hvor hun boede med øjne i samme farve, som den krystal, de havde hentet hos havkongen. Joachim skulle ride på en enhjørning, der var helt magen til den unge elverkvindes. "De er tvillinger," fortalte hun.

"I må hellere kalde jeres hjælpere til jer," sagde elverkvinden, og en efter en holdt børnene om deres amulet, mens de sagde dyrenes navne: "Sapi!", "Cura!", "Calli!", "Leicu!"

Nu begyndte rideturen for den lille patrulje. Enhjørningerne havde hverken sadel eller seletøj, så børnene holdt bare godt fast, mens de galoperede gennem landskabet.

Det var skønt at mærke vinden i håret, tænkte Ea og var glad for, at ingen fugle var nået at flytte ind i den redelighed, hun havde på toppen af hovedet.

Luca lænede sig flere gange under turen ned for at omfavne sin enhjørnings hals. Et øjeblik inden de havde sat sig på de store dyr, havde hun nået at tænke, hvad de andre mon ville synes, hvis hun slet ikke kunne ride og faldt af. Luca blev enig med sig selv om, at ingen ville grine eller drille, for her var hun blandt venner.

Joachim var i hestehimlen. Det var ikke længere så tit, at han besøgte sin onkels rideskole på grund af lektier og pligter på gården, så han nød hvert et sekund af den magiske tur. Han spekulerede på, om han mon kunne overtale sine forældre til, at han kunne få sin helt egen hest. Der var jo masser af plads derhjemme - både inde og ude. Han lukkede øjnene og ønskede "Jeg ønsker, at jeg må få min helt egen hest, og den skal hedde Leicu!" Han kunne mærke en lille summen fra amuletten."

Marley sad også i sine egne tanker, og det var ikke fordi, hun var trist, men hun tænkte meget på, hvor svært det ville blive at skulle hjem igen og væk fra de tre nye venner, hun havde fået de sidste par dage. Hun huskede på, hvad Luca havde sagt om, at de skulle blive ved med at kende hinanden efter lejren. Marley lukkede øjnene og sagde stille: "Jeg giver mit ord på, at jeg kommer tilbage til lejren til næste sommer!"

De red længe og holdt også en pause undervejs på turen, så enhjørningerne kunne drikke og alle deres ryttere kunne få en velfortjent spisepause. Elvernes mad var lækker. Alt sammen noget der kunne findes i naturen eller dyrkes i jorden. "Det her brød med honning er næsten lige så godt som min mors legendariske drømmekage" De tre piger grinede, og Luca så på ham og spurgte: "Bliver vi inviteret hjem til dig en dag, så vi selv kan prøve den der legendariske drømmekage?" Joachim rødmede lidt over spørgsmålet, men svarede alligevel ja.

På det sidste stykke vej begyndte mørket at falde på. Allerede i tusmørket kunne man se de første stjerner, og en af elverne spillede på fløjte. Det var en meget smuk og lidt trist aftensang, så alle mærkede savnet trække lidt, mens de tænkte på, hvad deres familier mon lavede derhjemme.

Elverkvinden ledte hele flokken ind i skoven og direkte til lysningen. Siri stod og ventede på dem. Hun tog imod dem med et smil, og hun og elverkvinden gav hinanden et kærligt kram.

Marley, Joachim, Luca og Ea gav også deres enhjørninger et lille kram eller klap og gik hen til Siri.

Elverne tog afsked med Regnbuepatruljen og Siri, og snart stod de fem alene tilbage.

"Læg krystallerne her på stubben i den rigtige rækkefølge: Rød, gul, blå og lilla." Luca tog den røde krystal op af lommen og lagde den på stubben, derefter var det Joachims tur, så Ea og til sidst lagde Marley den smukke lilla krystal ved siden af de andre.

"Så venter vi bare et øjeblik," sagde Siri og pegede op mod himlen. Der var kommet flere stjerner til, nu hvor mørket var begyndt at sænke sig. Men der var også noget andet deroppe, noget der lyste endnu kraftigere end månen og stjernerne. Hvis de ikke havde vidst, at natten var på vej, så havde de troet, at det var en solopgang, de så på, bare midt oppe på himlen. Det kraftige lys blev større og større, og børnene kunne nu tydeligt se de fire farver i lyset: Rød, gul, lilla og blå.

Nu begyndte også krystallerne på træstubben at lyse, og fine, farvede stråler strakte sig mod himlen.

De stod nogle minutter og så, hvordan strålerne nærmede sig hinanden og blev til den smukkeste regnbue. Kort efter kom Siris søster til syne. Hun kom gående på regnbuen, som om det var det mest naturlige i verden.

"Hils på Iris!" sagde Siri med et stort smil. Hun havde savnet sin søster så forfærdeligt det sidste stykke tid. Iris omfavnede sin søster, og de fire børn smilede også. De var lettede over, at det var lykket for dem at kunne genforene de to søstre.

"Krystallerne blev stjålet af nisserne, så du ikke kunne komme herover, men disse fire unge mennesker hentede dem tilbage."

Iris vendte sig mod børnene smilede og bukkede for dem. "Tak for jeres hjælp. Jeg har virkelig savnet min søster."

Siri vendte sig mod de fire børn og sagde: "Her slutter jeres færd. Jeg er meget taknemmelig for alt det, I har klaret, og stolt over, hvordan I løste alle prøvelserne. Nu er det på tide at vende tilbage til lejren." "Men hvad skal vi sige til lederne?" spurgte Joachim. "Det skal I ikke bekymre jer om" svarede Siri og så på dem med et glimt i øjet. "Og hvad med Sapi og Leicu og Cura og Calli" spurgte Ea og kunne godt mærke, at hun ikke havde lyst til at høre svaret. "De bliver her hos mig på hylden ved ildstedet, når de altså ikke tager ud på eventyr. Jeg synes, I skal kalde dem frem og sige farvel."

Nu brugte Regnbuepatruljen deres amuletter for sidste gang.

Sapi fløj op men satte sig hurtigt til rette på Eas skulder. Ea lagde roligt hovedet mod hendes bløde fjer. Cura hoppede op i Marleys arme, og lagde sig til rette, mens Marley holdt sin ven lidt ekstra tæt. Calli løb ind mellem benene på Luca og rundt et par gange og kiggede lidt fornærmet op Siri, inden han krøllede sig sammen til en blød bold og lagde sig på Lucas fødder, som for at sige, at han ikke ville have, at hun skulle gå. Leicu hoppede hen og satte sig helt tæt op ad Joachim, som bukkede sig ned og smilede, mens han kløede haren bag ørene.

Børnene og deres fire trofaste følgesvende så på hinanden og sagde stille farvel, men selvom de snart skulle forlade hinanden, føltes det ikke som om, at det var sidste gang, de skulle være sammen.

”Jeg har en gave til hver af jer. Et minde om jeres lille eventyr,” sagde Siri. Hun rakte dem hver et tyndt armbånd med en lille krystal i. En blå til Ea, en lilla til Marley, en rød til Luca og en gul til Joachim. ”Når I tror, der er noget I ikke kan klare, så se på jeres armbånd og husk tilbage på jeres færd sammen.” Siri krammede hver af børnene og fortalte, at skoven nok skulle vise dem vejen tilbage til lejren.

De tændte deres lygter, og selvom Lucas ikke lyste så kraftigt, så synes hun alligevel, at den skulle være med på turen hjem.

”Der er noget, jeg har tænkt over,” sagde Joachim, da de havde gået noget tid. ”Hvorfor advarede Leicu os ikke, da nisserne kom for at drille os i den faldefærdige hytte?” Svaret kom til ham, inden de andre nåede at reagere, og han åbnede munden for at svare på sit eget spørgsmål, da nogle andre børn pludselig kom brasende gennem skoven. Joachim blev så forskrækket, at han uden at tænke over det tog fat i Lucas hånd. Der gik et kort sekund, før han lagde mærke til, at de stod midt på stien og holdt i hånd. Han prøvede at trække hånden til sig igen, mens han undskyldte, men Luca holdt bare fast.

De nærmede sig helt sikkert Ørnelejren, for nu kunne de høre andre børn omkring sig i skoven. Nogle grinede og sang, andre beklagede sig højlydt over vabler. Pludselig susede endnu en patrulje forbi dem, og den forreste spejder råbte til de andre: ”Kom nu – fart på! Jeg tror, vi bliver de første, der når alle poster på to timer!” ”To timer?” - gentog Joachim og så på de tre venner fra Regnbuepatruljen, mens de blev overhalet for fuld fart. De andre rystede på hovedet, og Ea sagde ”Ifølge programmet skulle der kun være natløb den første aften som en slags ryste-sammen-tur, så man kunne lære hinanden at kende. Det er også det, de plejer.” ”Det var også, det jeg troede.” sagde Luca, da de gik videre mod lejren. ”Jeg håber virkelig ikke, vi får en masse ballade for at have været væk i flere dage.” – nærmest hviskede Marley til de andre, da de trådte ind i lejren.

”Husk at tjekke ind ved det rigtige bord.” Det var en af lederne, der vinkede Regnbuepatruljen over til sig. Ved bordet stod tre andre ledere klar til at tage imod dem. Luca afleverede det tomme ark, hvor ingen poster var krydset af, og begyndte at forklare: ”Altså vi er virkelig kede af, at vi har været væk, og at vi ikke klarede natløbet den første aften, og heller ikke det her natløb, og...”

”I har virkelig klaret jer godt her til aften!” – Svarede den ene leder, ham med brillerne der havde råbt dem op den første aften inden natløbet, og en af de andre, en ung pige med krøllet rødt hår, fortsatte: ”Jeg tror, I bliver blandt de ti bedste!” ”Men ikke bedre end os fire vel, gutter?” – Spurgte den tredje af lederne, en ung mand i slutningen af tyverne, der lignede en, der både kunne løbe langt og hurtigt. Den sidste af de fire ledere, ham den solbrune, der havde lånt dem sit kompas, smilede til Ea, Joachim, Marley og Luca.

”I skal også lige huske at aflevere mit kompas tilbage.” Han rakte sin åbne hånd frem mod børnene, og i skæret fra lommelygterne så de, at han rundt om håndleddet bar et tyndt armbånd med en lille sten i. De tre andre ledere rakte også deres hænder frem, og nu kunne alle i Regnbuepatruljen tydeligt se fire små sten glimte fra hvert sit armbånd: En lilla, en blå, en gul og en rød.

